

LBRIS

We know
books

Tälharul Hotzenplotz
O poveste cu Kasperl de Otfried Preußler

Ilustrații de F.J. Tripp
Traducere din germană de Octavian Nicolae

arthur

Cuprins

Omul cu șapte cuțite	7
Poliția are nevoie de ajutor	11
Atenție, aur!	16
Ghinionul artistului	21
Principalul lucru – o bună deghizare	27
O salvă din pistolul cu piper	32
Perspective întunecate	36
Petrosilius Zwackelmann	41
O aventură nocturnă	48
Cât se poate de prost	54
Săracul Seppel	58
Cele trei uși din pivniță	62
Secretul boului-de-baltă	68

Spre Poiana Înaltă	73
„Proprietarul pălăriei“	77
Un om, un cuvânt	81
Sfârșitul vrăjitorului Zwackelmann	87
Doamna este o zână	92
Inelul fermecat	97
Șeful de post Dimpfelmoser trăiește o zi mare	102
Cafea și prăjituri	110

Într-o zi bunica lui Kasperl stătea la soare pe banca din fața căsuței ei și râșnea cafea. Kasperl și prietenul său Seppel îi dăruiseră de ziua ei o râșniță de cafea nouă, pe care o inventaseră chiar ei. Când învârtea de manivelă, râșnița cânta „De-ar veni și luna mai”¹, cântecul preferat al bunicii.

De când avea noua râșniță, bunicii îi plăcea așa de tare să macine încât bea de două ori mai multă cafea decât înainte.

Umpluse deja râșnița a doua oară și se pregătea să se apuce de măcinat – când, în tufișul din grădină se auziră brusc un fâșâit, trosnete și o voce aspră, răstită:

— Dă-o imediat încoace!

Bunica privi uimită și-și aranjă ochelarii.

¹ În original *Alles neu macht der Mai*, cântec scris în 1818 de Hermann Adam von Kamp (n. red.).

În fața ei se afla un bărbat necunoscut, cu o barbă neagră, stufoasă și cu un fioros nas coroiat. Pe cap avea o pălărie cu borurile întoarse cu o pană încovoiată, iar în mâna dreaptă avea un pistol. Cu stânga arăta spre râșnița de cafea.

Bunica nu se lăsă totuși impresionată.

— Ba dați-mi voie, strigă ea indignată. Cum ați intrat aici și cum vă permiteți să strigați la mine? Și de fapt cine ești dumneata?

Străinul se scutură de râs, încât pana de la pălărie începu să-i fâlfâie.

— Dumneata nu citești ziarele, bunicuțo? Ia gândește-te bine! Bunicuța văzu abia acum cele șapte cuțite și sabia din cureaua lată a bărbatului. Păli și întrebă cu o voce plângăreață:

— Nu cumva ești... tâlharul Hotzenplotz?

— În persoană, spuse bărbatul cu șapte cuțite. Așa că nu mai pierde vremea, mie nu-mi place așa ceva. Dă-mi imediat râșnița de cafea.

— Dar nu e a dumitale!

— Fleacuri, strigă tâlharul. Fă bine și execută ce ți-am spus! Număr până la trei...

Și îndreptă pistolul spre ea.

— Te rog, nu, spuse bunica. N-ai voie să-mi iei râșnița! Am primit-o de ziua mea. Dacă învârtești de manivelă, cântă cântecul meu preferat.

— Tocmai de-aia, mârâi tâlharul. Și eu îmi doresc o râșniță de cafea care să cânte când învârtești de manivelă. Așa că dă-o încoace!

Bunica oftă adânc și i-o dădu. Ce era să facă?

În fiecare zi puteai citi în ziar ce om rău era acest Hotzenplotz. Toată lumea se temea grozav de el, până și șeful de post Dimpfelmoser, și acesta oricum era polițist.

— Vezi, ce mai tura-vura?

Hotzenplotz băgă rânjind satisfăcut râșnița bunicii în sac, închise ochiul stâng, o privi încruntat pe bunică cu dreptul și spuse:

— Așa – acum fii foarte atentă! Stai liniștită pe bancă și nu te miști din loc. Numeri în șoaptă până la nouă sute nouăzeci și nouă.

— De ce să număr? întrebă bunica.

— De aia! răspunse Hotzenplotz. După ce ai numărat până la nouă sute nouăzeci și nouă poți din partea mea să strigi după ajutor. Dar nicio clipită mai devreme, altfel o să ai de-a face cu mine. S-a înțeles?

— Am înțeles, îngăimă bunica.

— Și nu cumva să trișezi!

Ca semn de adio, Hotzenplotz îi mai ținu pentru ultima oară pistolul sub nas. După aceea sări gardul grădinii și dispăru.

Bunica lui Kasperl rămase tremurând, albă ca varul, pe bancă. Tălharul dispăruse și râșnița de cafea dispăruse și ea.

Dură ceva vreme până când bunica se apucă în fine să numere.

Numără cuminte până la nouă sute nouăzeci și nouă.

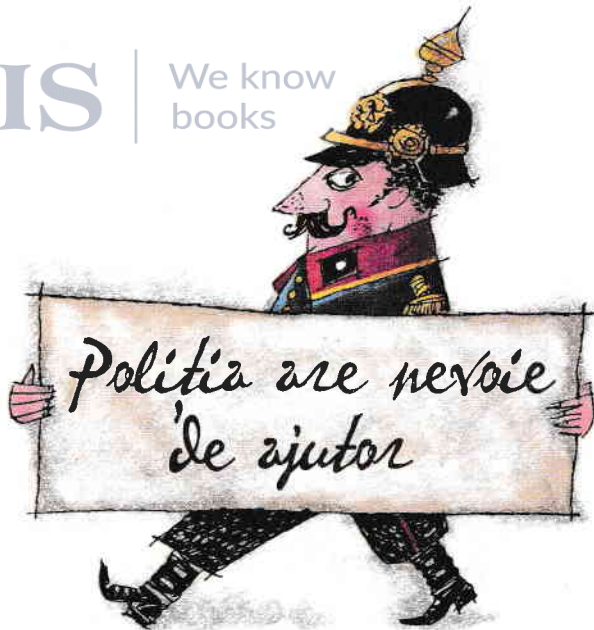
Unu, doi, trei, patru... Nu prea repede, nu prea încet.

Dar din cauza sperieturii se încurcă de atâtea ori încât cel puțin de zece ori trebui să o ia din nou de la capăt.

Când ajunsese în cele din urmă la nouă sute nouăzeci și nouă, scoase un țipăt ascuțit de ajutor.

Și leșină pe loc

Kasperl și prietenul său Seppel fuseseră la brutărie și cumpăraseră o pungă de făină, ceva drojdie și un kil de zahăr. Mai aveau de cumpărat smântână de la lăptărie. A doua zi era duminică și duminica buna le punea întotdeauna pe masă plăcintă cu prune și frișcă, pentru care Kasperl și Seppel se bucurau toată săptămâna dinainte.

— Știi ceva? spuse Kasperl. Eu aș vrea să fiu împăratul Constantinopolului!

— De ce? întrebă Seppel.

— Fiindcă atunci aș putea să mănânc în fiecare zi plăcintă cu prune și frișcă!

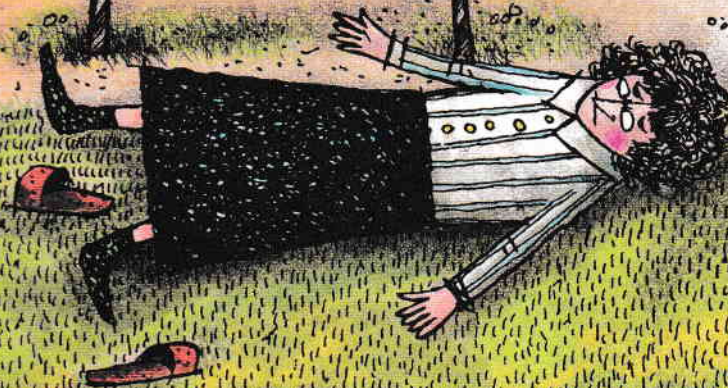
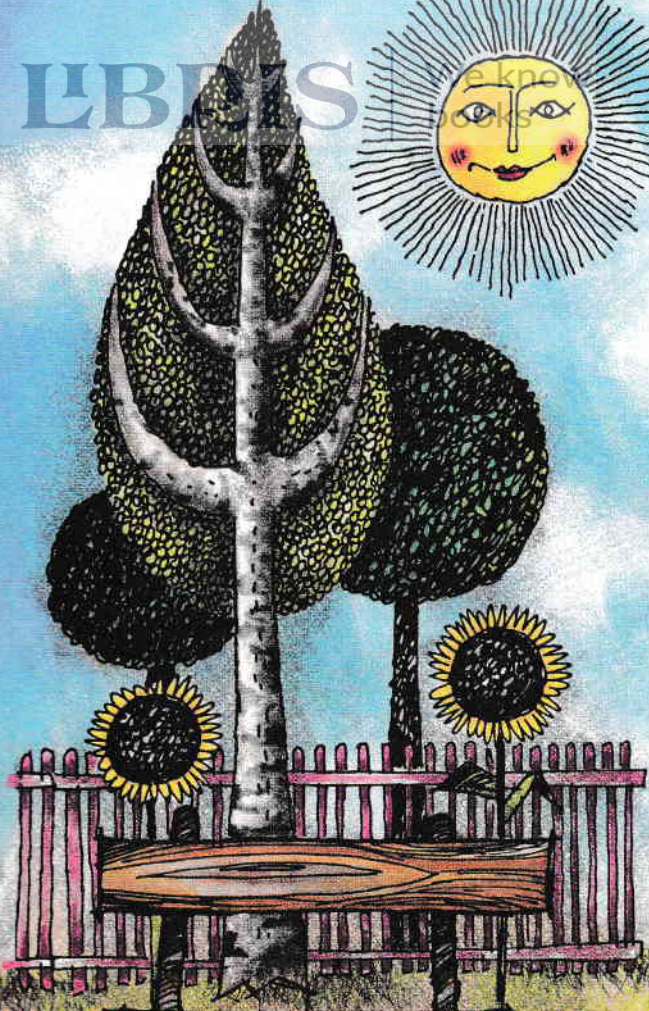
— Dar împăratul Constantinopolului mănâncă în fiecare zi plăcintă cu prune și frișcă?

Kasperl ridică din umeri.

— Nu știu. Dar eu – dacă aș fi împăratul Constantinopolului – cu siguranță așa aș face!

— Și eu la fel! oftă Seppel.

LBES

— Și tu? întrebă Kasperl. Mă tem că nu se poate!

— De ce să nu se poată?

— Fiindcă nu există decât un singur împărat al Constantinopolului, și nu doi. Și dacă *eu* aș fi împăratul Constantinopolului, nu poți fi și tu împărat al Constantinopolului. Îți dai seama că așa e.

— Hm, făcu Seppel. Atunci ar trebui să ne rânduim. Tu o săptămână, și eu o săptămână!

— Nu e rea ideea, aprecie Kasperl. Nu e deloc rea!

Dar în acel moment auziră cum cineva din depărtare striga după ajutor.

— Ia ascultă, nu cumva e bunica? întrebă Seppel speriat.

— Ba da, bunica e! spuse Kasperl. Oare ce s-a întâmplat?

— Nu știu, poate un accident...?

— Repede, să mergem să vedem!

Kasperl și Seppel se întoarseră imediat și o luară la fugă spre casă. La poarta bunicii erau gata să se ciocnească de șeful de post Dimpfelmoser. Venise și el în fugă, auzind că cineva strigă după ajutor.

— Hei, nu puteți fi mai atenți? se răsti bărbatul la ei. Mă împiedicați să-mi exercit funcțiunea, fapt pasibil de pedeapsă!

Porni cu pași mari după Kasperl și Seppel. O găsiră pe bunică în grădină, zăcând pe iarbă, lângă bancă. Țeapănă ca o păpușă.

— E grav, întrebă Seppel acoperindu-și ochii cu ambele mâini.

— Nu, cred că e numai leșinată.

O duseră cu atenție în casă și o întinseră pe sofa.

Kasperl o stropi cu apă rece pe față și pe mâini și ea se trezi din leșin.

— Închipuți-vă ce s-a întâmplat! spuse bunica.

— Ce s-a întâmplat, întrebară Kasperl și Seppel.

— Am fost jefuită!

— Nu mai spuneți! interveni Dimpfelmoser. Jefuită? De cine?

— De tâlharul Hotzenplotz!

— Stați o clipă, atunci trebuie să închei un proces-verbal.

Plin de zel, șeful de post scoase creionul și deschise carnețelul.

— Vă rog să-mi relatați totul de la început, bunicuțo. Dar numai adevărul adevărat și să nu vorbiți prea repede, ca să pot scrie. Iar voi, se întoarse el către Kasperl și Seppel, voi să tăceți chitic până termin eu cu procesul-verbal, fiindcă asta este o treabă oficială! Ați înțeles?

Bunica povesti tot ce era de povestit, iar șeful de post Dimpfelmoser înregistrează totul grav în carnețelul său.

— Acum o să-mi recapăt rășnița mea nouă și frumoasă, întrebă bunica, văzând că terminase cu scrisul și închisese carnețelul.

— Bineînțeles, spuse șeful de post.

— Și cât poate să dureze?

— Hm, asta e greu de spus. Desigur că mai întâi trebuie să îl prindem pe tâlharul Hotzenplotz. Din păcate, deocamdată nu

știm nici măcar unde se ascunde. Individul e foarte rafinat. De doi ani și jumătate duce poliția de nas. Dar într-o zi o să-i dăm și lui de cap! Sperăm, nu în ultimul rând, că ne putem baza pe colaborarea activă a populației.

— Cum adică? întrebă Kasperl.

Dimpfelmoser îi aruncă o privire dojenitoare.

— Kasperl, am impresia că ești cam tare de urechi. Am spus că sperăm că ne putem baza pe co-la-bo-ra-rea activă a po-pu-la-ți-ei!

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că lumea trebuie să ne ajute să dăm de urma individului.

— Aha, spuse Kasperl. Ar fi un ajutor pentru poliție, dacă l-ar prinde cineva?

— Asta ar fi bineînțeles cel mai bun lucru, îl asigură șeful de post Dimpfelmoser și-și netezi mustața. Dar cine crezi tu că s-ar apuca de o treabă atât de periculoasă?

— Noi doi, spuse Kasperl, Seppel și cu mine! Ce zici, Seppel, ești de acord?

— Clar, răspunse Seppel. Poliția are nevoie de ajutor: noi o să-l prindem pe tâlharul Hotzenplotz.

*Dar tâlharii nu se lasă prinși așa,
cu una, cu două*